

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce JUDr. V.V., zastoupeného Mgr. Martinem Pechem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá ul. 6,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. května 2012 č.j. DSH/15865/11,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

JUDr. V.V., (dále jen „žalobce“) byl rozhodnutím Městského úřadu Horšovský Týn (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 30.9.2011, sp. zn. PO 7257/2011, přest. č. 180/2011/PD (dále jen „*rozhodnutí městského úřadu*“), uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o přestupcích*“), pro porušení ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Přestupku se měl dopustit tím, že „*dne 8.6.2011 v 11:10 hodin na silnici II. tř. č. 193 mezi obcemi Horšovský Týn a Domažlice, jako řidič osobního automobilu Opel Agila, SPZ... předjížděl před sebou jedoucí vozidlo v místě, kde je to dopravní značkou B21a (zákaz předjíždění) zakázáno. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí a stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.*

Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 7.5.2012 č.j.: DSH/15865/11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl a předmětné rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné a tudíž i nezákonné.

Žalobce již v průběhu řízení před správními orgány obou instancí poukazoval na to, že přestupek dle svého názoru nespáchal, přičemž v odvolání také poukázal na nekompletnost důkazního řízení, neboť ve věci nebyla přesvědčivým způsobem vyvrácena obhajoba žalobce, že nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku.

Žalobce sám doložil správním orgánům fotografickou dokumentaci, která jednoznačně ukazovala na to, že předmětná dopravní značka byla skutečně významným způsobem zarostlá vegetací, a to i v dalším období (fotografie nepocházejí ze dne 8.6.2011, ale ze září 2011) a tuto skutečnost dále potvrdila i v první instanci slyšená svědkyně E.V. Další důkazy jako např. šetření na místě samém k prokázání či vyvrácení obhajoby žalobce, že dopravní značka nebyla vidět, provedeny nebyly. Naopak ve spise jsou založeny i další indicie o tom, že značka byla skutečně zarostlá vegetací, neboť byla po určité době vegetace prostřihávána, a to dokonce v období, kdy již rostliny ani objektivně takovou měrou dopravní značku nemohou zastíňovat právě kvůli vegetačnímu období a předpokládanému růstu a kvetení rostlin. Je zřejmé, že právě v takové procesní situaci, kdy předmětná dopravní značka může být zastíněna kvůli vegetaci, přičemž se na poměrně dlouhém úseku silnice nachází jako jediná a bez dalších doprovodných indicií pro řidiče, že je předjíždění zakázáno, neboť na předmětné pozemní komunikaci schází např. podélná čára souvislá, která řidičům sama od sebe neumožňuje předjíždět, je kladen zvýšený nárok na provedení dalších možných důkazů ohledně možného přestupkového děje.

Správní orgány se nedostatečně zaobíraly tvrzením žalobce, že na jeho výhledových poměrech se významně podepsala skutečnost, že před ním jelo pomalu jedoucí nákladní vozidlo. Správní orgán zejména první instance opřel svoje rozhodnutí svým přesvědčením, že pokud by žalobce od automobilu před ním udržoval bezpečný postup (správně zřejmě odstup), mohl vidět, byť na krátký čas, předmětnou dopravní značku předjíždění zakazující. Tento názor je ryze spekulativní neboť kromě fotodokumentace, která navíc ani nemůže dávat zcela objektivní obraz o vidění z místa řidiče, neboť byla logicky fotografována z jiného místa (navíc tuto fotodokumentaci dodal správnímu orgánu až sám žalobce), nebyla v průběhu řízení vyvrácena obhajoba žalobce jiným způsobem, než pouze citovaným a nepodloženým přesvědčením správního orgánu.

Žalobce má za to, že odpověď na otázku, zda je možné, aby předmětnou dopravní značku skutečně objektivně neviděl, je otázkou odborného charakteru, neboť za předpokladu, že nebylo provedeno šetření na místě či vyšetřovací pokus, může toliko znalec z oboru

silniční dopravy potvrdit či vyvrátit vzhledem k interakci s nákladní vozidlem skříňového typu (tedy vysokým a objemným) a vzrostlé vegetaci, to vše při jízdě dovolenou rychlostí určit, zda existuje taková možnost, že by předmětná dopravní značka mohla zůstat objektivně skryta řidičově pozornosti, jak tomu navíc nasvědčují jiné provedené důkazy. V této souvislosti žalobce odkázal na právní názor prezentovaný v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 22.12.2006, č.j. 54 Ca 61/2006-26a. Žádný znalec ve věci osloven nebyl a nebyl tedy ani zpracováván znalecký posudek. Žalobce s odvoláním na ust. § 3, § 50 odst.3 a § 2 odst.4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“) zdůraznil, že zákonodárce přestupkovému orgánu ukládá, aby skutkový stav zjistil co možná nejúplněji s využitím všech dostupných zákonných prostředků a i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, neboť stejně jako v řízení trestním i v řízení přestupkovém platí, že společnost má stejný zájem na „odsouzení viníka“ jako na „zproštění nevinného“ (a to případně i proti jeho vůli), a to proto, aby správní orgán mohl dospět k závěru, že se obviněný s pravděpodobností rovnající se praktické jistotě jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil. Při sebemenších pochybnostech je nutno postupovat v souladu se zásadou „in dubio pro reo“. Dále platí, že správní řízení je ovládáno zásadou vyhledávací (vyšetřovací), když podklady pro rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán. Poukázal na právní názory k této problematice vyslovené v rozsudku ze dne 1.3.2006, č.j. 1 As 34/2005 - 50, které by měl správní orgán respektovat. Vycházeje z výše uvedeného správní orgány podle žalobce překročily meze svého oprávnění, když posoudily záležitosti, které při absenci jiných objektivních podkladů požadují odbornou způsobilost, kterou správní orgány nejsou nadány. Vzhledem k tomu, že znalecký posudek ohledně výhledových poměrů řidiče v návaznosti na subjektivní podmínky nebyl ve správním řízení vypracován, je třeba i na základě zásady in dubio pro reo presumovat, že žalobce jakožto řidič skutečně dopravní značku neviděl a vidět nemohl.

V závěru žaloby žalobce z důvodu procesní ekonomie odkázal na svoje odvolání a ostatní písemná podání dříve ve věci učiněná a argumentaci ohledně absence subjektivní stránky možného přestupku, poukázání na rozpory a účelovost ve výpovědích svědků - policistů, jakož i porušení jednotlivých zásad řízení včetně nevyslechnutí řidiče předjížděného vozidla, který se mohl vyjádřit bezprostředně k viditelnosti předmětné dopravní značky.

Žalovaný ve vyjádření označil žalobu za nedůvodnou, a proto navrhl, aby byla zamítnuta.

Předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se celou věcí dostatečně zabýval v rozsahu námitek uvedených v odvolání, přičemž dle svého názoru dostatečně odůvodnil, jak ke svým závěrům dospěl, a to na základě dostatečných podkladů rozhodnutí.

K žalobcově námitce, že nebyla dostatečně prokázána viditelnost dopravní značky, uvedl, že sporná dopravní značka B 21a je zachycena na několika fotografiích založených ve spisové dokumentaci. Fotografie, na kterých zachycena není, jsou foceny vždy z místa vpravo mimo pozemní komunikaci, a tedy nemají žádnou vypovídací hodnotu o skutkovém stavu, neboť žalobce byl řidičem vozidla, a tedy se v době řízení vozidla nacházel nikoliv za pravým okrajem vozovky, ale při jejím středu. Fotografie pořízené

z vozovky pak dostatečně prokazují viditelnost dopravní značky. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že zpravidla nezáleží na tom, zda důkaz pořídí účastník řízení či správní orgán. Jestliže tedy byly fotografie pořízeny žalobcem, není tato skutečnost na újmu provedeního dokazování. Žalovaný má přitom pořízené fotografie za dostatečně průkazné, a tedy i případné místní šetření, tím spíše v jiném vegetačním období, by nepřineslo žádná nová zjištění ve věci.

K námitce, že nebylo dostatečně prokázáno žalobcovo tvrzení, že vzhledem k nákladnímu vozidlu dopravní značku nemohl vidět, žalovaný uvedl, že ze zákona o silničním provozu mimo jiné vyplývá povinnost dodržovat tzv. bezpečnostní vzdálenost. Tato vzdálenost je všeobecně přijímána jako časový odstup od vpředu jedoucího vozidla 2 vteřiny. Tak je tomu za normálních okolností. Pokud však např. vpředu jedoucí vozidlo je větších rozměrů, má nebezpečný náklad, který by mohl z vozidla spadnout, apod. je na samotném řidiči, aby tomuto přizpůsobil způsob své jízdy a případně odstup ještě zvýšil. Žalovaný rovněž poukázal na ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, dle kterého je každý povinen řídit se dopravními značkami. Za zcela přirozené označil, že řidič přizpůsobí způsob své jízdy mimo jiné i tomu, aby měl dostatečný výhled na dopravní značení. Žalovaný označil za absurdní, nepřipustný a zcela odporující smyslu zákona o silničním provozu závěr, ke kterému žalobce evidentně směřuje, že pokud se řidič tzv. „nalepí“ zezadu na jiné objemné vozidlo, pak jej to zbavuje odpovědnosti za nedodržování dopravního značení. K takovým úvahám není dle názoru žalovaného potřeba zvláštních odborných znalostí a proto nebylo třeba pořizovat znalecký posudek k prokázání toho, že žalobce vědět měl a mohl, že v daném úseku je zákaz předjíždění, neboť měl a mohl vidět dopravní značku B 21a (Zákaz předjíždění).

Žalovaný uzavřel, že relevantní skutečnosti pro posouzení přestupku žalobce byly zjištěny a prokázány, proto nedošlo k porušení ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Má rovněž za to, že rozhodoval v souladu s aktuální judikaturou správních soudů.

V krátké replice ze dne 24.7.2012 žalobce konstatoval, že značka v zeleném porostu přes červené zbarvení nevynikla, jak se domnívá žalovaný, neboť byla tímto porostem zcela zastíněna. Sám žalovaný uvádí, že není na újmu, že fotografie byly pořízeny žalobcem, přičemž z některých z těchto fotografií je patrné, že předmětná značka v porostu vidět není. Ohledně názoru žalovaného, že žalobce značku mohl vidět, jde o ryzí spekulaci správních orgánů, která nemá oporu v provedeném dokazování, když toto bylo pro takový kategoricky závěr nedostatečné. Fotografie žalobcem pořízené jsou z více pohledů, a to, že z některého pohledu je značka částečně vidět, ještě neznamena, že tuto ve specifické situaci vidí také řidič. O tom, že značka byla skutečně zarostlá porostem, svědčí nejvíce ta skutečnost, že předmětné stromy byly z podnětu PČR nedlouho po tomto případě prostřihány a v současnosti je již předmětná značka viditelná zcela zřetelně.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2

s.ř.s.). Ve věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání se souhlasem žalobce (č.l. 30) i žalovaného (č.l.23).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích v souvislosti s porušením § 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.*

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

Žaloba je založena na tvrzení, že se žalobce přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích nedopustil, jelikož nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku, resp. v důsledku nekompletnosti důkazního řízení nebyla přesvědčivým způsobem vyvrácena žalobcova obhajoba, že tento znak přestupku naplněn nebyl.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.8.2008, č.j. 5 As 32/2008-51 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz), k přestupku obecně uvedl, že „*Přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání pachatele bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také zda je naplněna otázka zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše.*“

Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích úmyslné zavinění nevyžaduje. Na základě § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek spáchán z vědomé nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí [písm. a)], z nevědomé nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl [písm. b)].

Městský úřad v odůvodnění rozhodnutí k otázce zavinění uvedl: „*Obviněný zastoupený zmocněncem se obvinění brání tvrzením, že si dopravní značky zakazující předjíždění v úseku, kde předjížděl před sebou pomalu jedoucí vozidlo, nevšiml. Odůvodňuje*

to špatnou viditelností značky způsobenou vegetací a tím, že v okamžiku, kdy místo, kde je dopravní značka umístěna míjel, jel za velkým nákladním vozidlem. Zmocněnec obviněného vzhledem k těmto okolnostem namítá absenci zavinění. Městský úřad má za to, že při dodržení přiměřené míry pozornosti, kterou lze po řidiči motorového vozidla požadovat, obviněný měl a mohl dopravní značku zakazující předjíždění v úseku, kde předjel jiné vozidlo, vidět. Ani jízda ve velmi malé vzdálenosti za nákladním vozidlem neznemožní výhled řidiči natolik, aby nemohl vidět dopravní značku v daném místě, zvláště pokud vozidla jedou velmi malou rychlostí, jak sám obviněný uvedl. Fotografie pořízené zmocněncem obviněného několik málo dnů po projednávané události dokazují, že dopravní značka byla viditelná, vegetace ji nezakrývala. Skutečnost, že po třech měsících od projednávané události byla vegetace v okolí dopravní značky z podnětu policie upravena, není důkazem pro to, že obviněný v době spáchání přestupku nemohl značku vidět pro její zakrytí vegetací, zvláště s přihlédnutím k tomu, že i fotografie, která je přílohou zmíněného podnětu policie, prokazuje, že dopravní značka byla i v době podání podnětu pro řidiče viditelná. O tom, že dopravní značka byla v době spáchání přestupku obviněným dobře viditelná, vypověděl i jeden z policistů, kteří přestupek zjistili. Vzhledem k poloze dopravní značky a její viditelnosti, zaznamenané obviněným a jeho zmocněncem na fotografiích, které jsou součástí spisu, je nepochybné, že i při jízdě za nákladním vozidlem a to i ve vzdálenosti menší, než připouští zákon o provozu na pozemních komunikacích v § 19, obviněný měl a mohl dopravní značku vidět a zákaz danému touto značkou měl následně přizpůsobit své jednání. Tuto možnost měl minimálně v okamžiku, kdy kolem dopravní značky v nízké rychlosti projížděl a kdy ji přestalo zakrývat vozidlo před ním jedoucí. Městský úřad má za to, že v dané věci bylo beze všech pochybností prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku včetně zavinění.“

S absencí zavinění z důvodu zastínění dopravní značky B21a (zákaz předjíždění) vzrostlou vegetací a před žalobcem pomalu jedoucím vozidlem skříňového typu namítanou v podaném odvolání se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí. Především konstatoval, že se městský úřad s touto námitkou dostatečně a srozumitelně vypořádal na str. 10 svého rozhodnutí, kde i přes stručnost dostatečně popisuje závěry, ke kterým dospěl.

Ohledně tvrzeného zastínění dopravní značky vegetací žalovaný uvedl: „*Jak vyplývá z fotodokumentace založené dne 8.9.2011 do spisové dokumentace zástupcem odvolatele, předmětná dopravní značka je dobře viditelná i z místa před křižovatkou, za kterou je dopravní značka umístěna. Je sice pravdou, že vegetace na této fotografii zakrývá sloupek této dopravní značky, avšak právě značka B 21a (zákazová značka v červeném kruhu, navíc v kontrastním zeleném porostu) je dostatečně viditelná.... Vzhledem k předloženým fotografiím nebylo třeba konat v místě místní šetření. Ostatně toto potvrzují i fotografie tvořící součást hlášení komunikační závady. K fotografiím přiložených odvolatelem k odvolání je pak třeba uvést, že tyto byly pořízeny vždy z místa mimo vozovku a tedy nikterak nevypovídají o možném výhledu řidiče z vozidla. Z uvedených důvodů se odvolací správní orgán neztotožňuje s tím, že by postup správního orgánu I. stupně nebyl podložen relevantními důkazy či byl formalistický a účelový. Naopak účelovost shledává odvolací správní orgán ve fotografiích přiložených k odvolání, které (zřejmě úmyslně) jsou pořízeny z místa mimo vozovku, i a tedy nikterak nedokumentují výhledové podmínky řidiče jedoucího v daném směru.“ (str. 6 napadeného rozhodnutí).*

K tvrzeným nepříznivým výhledovým poměrům způsobeným žalobcovou jízdou za „nákladním vozidlem skříňového typu“ žalovaný uvedl: „...pojem „přiměřená míra pozornosti“ není nikde v zákoně definován. Správní orgán I. stupně tento pojem nepoužil jako zákonný pojem, který by měl svoji definici. Dle názoru odvolacího správního orgánu z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, co bylo tímto pojmem ze strany správního orgánu I. stupně myšleno. Správní orgán I. stupně správně poukázal na ust. § 19 zákona o silničním provozu, který sice popisuje bezpečnou vzdálenost ve vztahu k zabránění případné kolizi, toto však neznamená, že by byl řidič povinen tuto bezpečnou vzdálenost udržovat pouze v případě bezprostředně hrozící kolize. Je obecně známou skutečností, že vzdálenost mezi vozidly by měla být v případě vymezení časem nejméně 2 vteřiny (vizte např. www.ibesip.cz). Toto samozřejmě platí při jakékoliv rychlosti vozidel jedoucích za sebou, a tedy je v daném případě bezpředmětné zjišťovat, jakou přesně rychlostí vozidla jela a jaká přesně vzdálenost mezi nimi byla. Pokud by odvolatel dodržel tento bezpečný odstup odpovídající 2 vteřinám, zajisté dopravní značku B 21a (Zákaz předjíždění) vidět měl a mohl. Přiměřenou míru pozornosti, jak uvedl správní orgán I. stupně, je pak navíc nutné shledat i v obecné povinnosti všech účastníků silničního provozu řídit se dopravními značkami (vizte ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu). Je tedy rovněž na každém řidiči, aby jel takovým způsobem jízdy, aby dopravní značky mohl sledovat, a tedy aby se mohl jimi řídit. Odvolací správní orgán považuje za nepřijatelný názor odvolatele, ke kterému zřejmě nepřímě směřuje, že pokud jede řidič za nákladním vozidlem, není povinen sledovat dopravní značení a tímto se řídit. Naopak v daném případě, pokud tedy odvolatel jel za nákladním vozidlem, které mu znemožňovalo dostatečný výhled, měl od tohoto vozidla dodržovat bezpečný odstup, aby tak mohl kromě samotného nákladního vozidla sledovat i ostatní okolnosti silničního provozu, mimo jiné i dopravní značení. Správní orgán I. stupně pak správně poukázal na to, že i pokud by odvolatel jel ve velmi malé vzdálenosti za nákladním vozidlem, mohl alespoň na krátkou chvíli dopravní značku B 21a vidět. Nákladní vozidlo mu totiž mohlo bránit ve výhledu vpřed, avšak nikoliv ve výhledu na stranu vpravo od vozovky. V určitém okamžiku tak předmětnou dopravní značku přestalo nákladní vozidlo zakrývat. Odvolací správní orgán pak považuje úvahu správního orgánu I. stupně za správnou a zcela legitimní. Bylo na samotném odvolateli, aby jel takovým způsobem jízdy, aby mohl sledovat i dopravní značení. Pokud tak neučinil, jde tato skutečnost toliko k tíži jemu samotnému. V této skutečnosti je pak bezpochyby nutné shledat v jednání odvolatele zavinění formou nevědomé nedbalosti, neboť odvolatel vědět měl a mohl, že v daném úseku je zákaz předjíždění, neboť měl a mohl vidět dopravní značku B 21a. Jak již bylo uvedeno, nebylo nutné zjišťovat přesnou rychlost a vzdálenost obou vozidel. Nebylo rovněž nutné provádět místní šetření. Závěr správního orgánu je pak zcela logický a vycházející z obecně známých skutečností, a tedy nebylo nutné tuto úvahu opírat o konkrétní důkazy.“ (str. 5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl: „V dané situaci bylo na odvolateli, aby situaci v silničním provozu přizpůsobil způsob své jízdy. Odvolací správní orgán považuje za nepřípustné, aby se řidič jízdou za rozměrově větším vozidlem zprostil zcela povinnosti sledovat dopravní značení a tímto značením se řídit. Typ a rozměry vozidla tak nebylo nutné zjišťovat, protože i pokud by bylo vozidlo, které následně odvolatel předjížděl, rozměrnější, bylo toliko na odvolateli, aby tomuto přizpůsobil způsob své jízdy a při tom řádně sledoval dopravní značení.“ (str. 9 napadeného rozhodnutí). Žalovaný po vypořádání se se všemi dílčími námitkami žalobce dovodil, že „...odvolatel vědět měl a mohl, že svým jednáním poruší

svislou dopravní značku, a tedy se dopustil přestupku z nevědomé nedbalosti.“(str. 11 napadeného rozhodnutí).

Správní orgány obou stupňů kvalifikovaly zavinění žalobce jako nedbalost nevědomou. Soud se proto dále zabýval posouzením předložené právní otázky, zda bylo u žalobce oprávněně shledáno zavinění přestupku ve formě nevědomé nedbalosti.

Z dikce § 4 písm. b) zákona o přestupcích vyplývá, že pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být splněny kumulativně dva znaky. Prvním znakem je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Mezi účastníky řízení není v souzeném případě sporu o tom, že je splněn první znak. Umístění svislé dopravní značky B21a (Zákaz předjíždění) na počátku úseku, kterým žalobce projížděl a v němž následně předjel před ním jedoucí vozidlo, žalobce nezpochybňuje. Již ve „Vyjádření k oznámení o zahájení řízení o přestupcích“ ze dne 27.7.2011, však uváděl, že „...*zákazovou značku skutečně neviděl nebo ji vzhledem k rozměrnosti vpředu jedoucího vozidla přehlédl.*“ a na stejném tvrzení setrval v průběhu celého přestupkového řízení (např. vyjádření ze dne 23.9.2011, odvolání ze dne 2.11.2001).

Naplněním druhého znaku, zda žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět tom, že v místě, kde vozidlo předjel, je takový manévr zakázán svislou dopravní značkou zákazovou B21a (Zákaz předjíždění), a tudíž ohrozil zákonem chráněný zájem – bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, se správní orgány obou stupňů zabývaly velmi podrobně, což dokumentují výše uvedené pasáže jejich rozhodnutí. S predestřenou argumentací i s přijatými závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

Žalobce je řidičem a držitelem řidičských oprávnění od 12.1.1966. Mezi základní povinnosti řidiče jako účastníka provozu na pozemních komunikacích patří řídit se mimo jiné dopravními značkami [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu], zejména pak tehdy, jedná-li se o značky zákazové, které obecně ukládají účastníku provozu na pozemních komunikacích zákazy nebo omezení (§ 63 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu), v daném případě zákaz předjíždění. To měl žalobce jako řidič vědět a v posuzovaném případě i s ohledem na předchozí profesi nepochybně také věděl.

V rámci naplnění druhého znaku je nutné dále zkoumat, zda žalobce měl reálnou možnost vědět o tom, že předjíždění jiného vozidla v daném úseku je zakázáno předmětnou dopravní značkou zákazovou B21a. Podle názoru soudu je stěžejní zodpovězení otázky, zda dopravní značka byla pro řidiče dobře viditelná. Soud zastává dále názor, že za dobře viditelnou je nutné považovat značku tehdy, je-li viditelná vlastní dopravní značka, resp. obsah, který má sdělit. Zcela bez právního významu je okolnost, že není viditelný sloupek, na němž je dopravní značka umístěna.

Shodně se správními orgány pak považuje soud fotografiemi č. 1 a č. 2 pořízenými a předloženými zástupcem žalobce městskému úřadu dne 8.9.2011 za prokázané, že předmětná značka byla z místa řidiče dostatečně viditelná. Na věci nic nemění okolnost, že je sice nepochybné, že fotografie nebyly pořízeny v den, kdy se měl žalobce přestupku dopustit, avšak přesný termín jejich pořízení není zřejmý. Podle výpovědi svědkyně Váchalové *„Několik dní po této události jsme tuto trasu projížděli znovu, abychom se přesvědčili, že zde opravdu zákazové značky jsou. ...Za dalších pár dnů jsme trasu projížděli se synem a pořídili jsme fotografie, které byly založeny do spisu.“* Žalobce ve „Vyjádření“ ze dne 23.9.2011 termín pořízení fotografií časově situoval do doby 14 dnů po první jím následně prováděné kontrole. V žalobě se uvádí, že fotografie pocházejí ze září 2011. I pokud jejich pořízení spadá před odstranění závad Správou a údržbou silnic ve dnech 6. až 7. 9.2011, je dopravní značka viditelná. Byť jsou zbývající fotografie ve správním spisu pořízené údajně krátce po 8.6.2011, nemají pro věc žádnou vypovídací hodnotu, neboť jsou účelově fotografované z místa mimo vozovku, ze kterého řidič dopravní značku nikdy nemůže sledovat.

Žalovaný se rovněž podrobně zabýval otázkou, zda je možné, aby žalobci objektivně znemožnil výhled na dopravní značku před ním jedoucím automobil. Rovněž k této otázce přijaté závěry soud plně sdílí a na ně odkazuje. Doplnuje, že ukládá-li § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích povinnost řídit se mimo jiné dopravními značkami, pak se odpovědnosti za její nesplnění nelze zprostit argumentací, že řidič jel za jiným pomalu jedoucím nákladním automobilem skříňového typu, který mu bránil ve výhledu na značku. Každý řidič je povinen přizpůsobit se aktuálním poměrům provozu tak, aby své povinnosti mohl splnit.

Závěr žalovaného stran zavinění považuje soud za legální a zcela korespondující s judikaturou Nejvyššího správního soudu k problematice nedbalosti nevědomé (viz rozsudek ze dne 13.3.2012, č.j. 1 As 22/2012-55, ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008 – 66).

S žalovaným pal lze souhlasit, že byly-li fotografie pořízeny žalobcem, není tato skutečnost na újmu provedeného dokazování. Pořízené fotografie jsou dostatečně průkazné, a případné místní šetření, které původně nebylo evidentně potřebné s ohledem na obranu žalobce, navíc v jiném vegetačním období, by nepřineslo žádná nová zjištění ve věci. Znalecký posudek s ohledem na posledně uvedený závěr a na povinnost řidiče respektovat dopravní značky i v případě, že řidič jede za nákladním automobilem, by byl nadbytečný.

Soud má za to že správní orgány obou stupňů zjistily stav věci tak, jak požaduje § 3 správního řádu, a neporušily ani ust. § 50 odst. 3 a § 2 odst. 4 téhož zákona.

Jen pro úplnost soud dodává, že z obsahu správního spisu (byť z lidsky zcela pochopitelných důvodů) lze seznat evidentní snahu vyvinit se z odpovědnosti za přestupek především vzhledem k hrozícímu bodovému postihu. Žalobce se v oznámení přestupku ze dne 8.6.2011 ke svému jednání vůbec nevyjádřil. Ve vyjádření k přestupku z 27.7.2011 (tedy s největší pravděpodobností již po pořízení fotografií) okolnost, že dopravní značku neviděl, spojoval pouze s rozměrností vpředu jedoucího vozidla, nikoliv s vegetací dopravní značku zakrývající.

Jelikož soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. září 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková